

[Svend Heiselberg]

Endelig vil jeg gøre opmærksom på, at det i zone- og naturfredningslovene fra 1969 udtrykkes, at et af formålene er at beskytte landskabet og dermed sikre befolkningens rekreative interesser. Men det klares ikke med ord alene, der må også realisme og handling til. Kystsikring er bl. a. miljøbeskyttelse og bevaring af nogle for os alle uundværlige naturressourcer.

Niels Andersen (KF):

I fynske aviser fra 1869 skriver digteren Mads Hansen i sin forårssang »For alle de små blomster« i slutningen af et af versene: »Naturen er foranderlig«.

Denne strofe randt mig i hu, da jeg forberedte mig til i dag, for vi må erkende, at den natur, vi lever i, hele tiden forandrer sig, og det er også tilfældet med vore kyster. Vi må finde os i en vis nedbrydning nogle steder og en opbygning andre steder. Skiftende vejrlig er en af årsagerne, men flere af de tilfælde af kystnedbrydning, som finder sted, skyldes, at vi ikke i tide har sat de fornødne foranstaltninger i gang for at sikre vore kyster. Medvirkende har også været det meget stormfulde efterår og vinteren, hvortil kommer en usædvanlig mængde nedbør i form af regn. Der er sket store skader, men flere af dem kunne have været undgået, hvis lodsejere og kommuner havde sat ind i tide. Der er også begået fejltagelser, og jeg er af den formening, at fremtidige kystsikringer grundigt skal undersøges, inden de sættes i værk.

Allerede for over 100 år siden var der fremsynede politikere, der forstod, at det var nødvendigt at sætte ind i visse egne af landet for at sikre vore kyster. Tyndt befolkede egne kunne ikke selv klare opgaven, som fra gammel tid var overladt til den enkelte lodsejer. Gennem generationer er staten gået ind i denne opgave på den jyske vestkyst og har med mere eller mindre held formået at sikre især kysten fra Agger til Fjand.

I den forbindelse vil jeg gerne benytte lejligheden til at takke ministeren, fordi han så hurtigt arrangerede en besigtigelsestur, så vi med egne øjne fik mulighed for at sætte os endnu mere ind i problemerne inden debatten her i dag. Vi fik efter min mening en god orientering om, hvad der hidtil er sket med hensyn til kystsikringen, og hvad man agter at foretage sig i fremtiden.

Når jeg allerede sidste sommer rejste spørgsmålet, var det i forbindelse med de store ekstra udgifter, Skagen kommune er kommet ud i, bl. a. ved udvidelsen af havnen, hvor det har vist sig, at der er sket store forandringer fra Grenen og et stykke syd for byen. Mit ræsonnement for at gå ind i den sag var, at det er en statshavn, og jeg finder derfor, at det må være rimeligt, at staten i et vist omfang er med til at hjælpe med løsnin-gen af denne opgave.

Vi havde i miljøudvalget en besigtigelsestur dertil i september sidste år, hvor vi havde lejlighed til at se på forholdene. Ministeren for offentlige arbejder havde imidlertid et par dage forinden taget sagen i sin egen hånd ved at iværksætte en undersøgelse gennem kystinspektoratet. Denne rapport er lovet færdig med udgangen af denne måned. Det er naturligvis mit håb, at vi vil finde frem til en fornuftig løsning i dette natur-skønne område, så både den stedlige befolkning og de utallige turister, der finder vej til vor nordligste pynt, kan erklære sig tilfredse med resultatet.

Jeg er ganske enig med ministeren, når han til Vendsyssel Tidende den 21. februar 1981 udtaler, at der skal foreligge særlige forhold, når staten træder til. Udgangspunktet i vor nuværende lov er, at kystbeskyttelse betales af grundejerne. Men vi har eksempler på, at amtskommuner og kommuner er trådt til, hvor opgavernes størrelse og indhold har været af en sådan karakter, at den enkelte ikke har kunnet magte at opbygge, hvad ha-vet har nedbrudt.

Når jeg i Nordjyllands radio et par dage forinden udtalte, at jeg fandt, at der var omgående behov for hjælp ved Lønstrup og Nr. Lyngby, skyldtes det den omstændighed, at jeg ved selvsyn havde erfaret, hvad havet havde taget, og stadig finder, at det er af katastrofelignende karakter. At der ryger et enkelt sommerhus i ny og næ er til at bære, men når op til en snes familier er truede i deres eksistens, kan vi ikke sidde med hænderne i skødet. Også usikkerheden trafikalt med underminering af kystvejen er af et sådant omfang, at det må være rimeligt, at vi interesserer os for det videre forløb.

Ministeren spørger mig i øvrigt i samme artikel om, hvilke trylleformularer jeg vil bruge for at fremskaffe midler til sikring af vore kyster ud over, hvad der allerede er be-